

[Ministeren for handel, industri og søfart.]
om det vil være nødvendigt at føre lempelserne videre i en varig lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i arveforordningen (arveklasserne).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 677; fremsættelsen findes i tidenden sp. 609).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Edel Saunte: Det er nu snart 12 år siden, at den kommission, der blev nedsat i 1936 til at overveje spørgsmålet om en ændring af vor arvelovgivning, afgav betænkning. Jeg kan ikke tilbageholde en beklagelse af, at det ikke har været muligt at komme igennem med en ny arvelov. Vor arvelovgivning stammer fra 1845 og må på en række punkter siges at være forældet. Det er selvfølgelig udmærket, at vi ved dette lovforslag, som forhåbentlig snart vil blive endelig lov, får rettet en af de bestemmelser, som volder mest praktisk besvær, nemlig den meget vide og omfattende familiearveordning, vi har i dette land. Når man arbejder praktisk med disse sager, ser man, at i de boer, hvor tredje arveklases børn og børnebørn kommer ind som arvinger, kan man bruge år til at finde disse arvinger, og når man så endelig har fundet dem, er det normalt et uhyre ringe beløb, som vedkommende arving får ud af det: dels er boet delt i så mange arvelodder, at den enkelte lod må blive overordentlig ringe i det normale bo, dels medgår der i de tilfælde, hvor der foretages større undersøgelser, meget betydelige beløb til at finde de pågældende. Dernæst har man en udpræget fornemmelse af, at hvis arveladeren havde været klar over, at hans efterladenskaber på den måde skulle stykkes ud i små portioner til folk, som han overhovedet ikke har haft nogen som helst kontakt med, ja, måske aldrig har set for

sine øjne, så ville han være højst utilfreds og ville have lavet et testamente derefter. Jeg synes derfor, det vil være udmærket, hvis man kan komme af med disse meget langt ude liggende legale arvinger og få en rimelig ordning på dette område, og jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Det er kedeligt, at det kun bliver på eet punkt, vi får en forbedret arvelovgivning. Der er for mig at se forskellige andre punkter, hvor vi i høj grad trænger til en forbedring. Vel er det rigtigt, at det er udmærket med et nordisk samarbejde, men man kunne ærlig talt godt have tænkt sig, at det var lykkedes at få gennemført dette nordiske samarbejde fra 1941 til dato, så man ikke nu først 12 år efter skulle til at begynde det skandinaviske samarbejde. Det kunne måske også have været praktisk, om man i 1936 havde sat et skandinavisk samarbejde i gang og havde fået en løsning på problemerne. Det er en kendt sag, at Norge flere gange har ændret sin arvelovgivning i denne periode og vel også ville have været lydhør med hensyn til at få et samarbejde med Danmark i gang på daværende tidspunkt. Jeg ville have set med stor glæde, om man f. eks. kunne have fået en ændring af tvangsarvereglerne.

Det forekommer mig, at de meget snævre grænser for fri testationsret for mennesker, der efterlader sig livsarvinger, burde ændres. Jeg tror i og for sig ikke, den norske regel er så tosset, reglen om, at man begrænser tvangsarveretten for børn til et bestemt beløb, og det kunne måske være gavnligt, om man i det udvalg, der nu muligvis nedsættes, kunne komme til at drøfte spørgsmålet om tvangsarveretten.

Jeg selv synes også, at et andet spørgsmål havde fortjent en anden løsning end den, arvelovskommissionen har givet det, nemlig spørgsmålet om hensidder i uskiftet bo med særeje. Man kan måske godt sige, at det er selvmodsigende, at man skulle kunne sidde i uskiftet bo med særeje, men i praksis betyder særeje i virkeligheden ikke noget ønske om at genere ægtefællen, tværtimod, det er ofte gennemført for at beskytte ægtefællen, men ved dødsfald kommer det ofte, fordi det udelukker, at den efterlevende hensidder i uskiftet bo, til i høj grad at genere ægtefællen.